

af, om og i hvilket Omfang der ved de stedfundne Uordener kan siges at være sket en Krænkelse af den videnskabelige Lærefrihed, bl. a. afhænge af, hvilken nærmere Karakter de paagældende Forelæsninger har haft. Hertil vilde det være nødvendigt at foretage en Undersøgelse af de holdte Forelæsnings Indhold, idet den blotte Omstændighed, at Foredragsholderen paa Grundlag af en Doktordisputats har erhvervet jus docendi, ikke i sig selv byder nogen absolut Garanti i saa Henseende.“

Denne Udtalelse af Universitetets Rektor har jeg ikke villet undlade at fremkomme med i dette høje Ting. Jeg er mig vel bevidst, at Rektor her rører ved et overmaade stort Spørgsmaal. Jeg indrømmer, at naar Universitetet skal gøres ansvarligt for god Tone og Orden i dets Auditorier, maa det kunne henvende sig ikke blot til Auditorium, men ogsaa til vedkommende Docent, hvad enten han er ansat ved Universitetet eller er Privatdocent. Thi det er dog klart, at naar alene Erhvervelsen af en Doktorgrad giver Ret til at docere — man kunde udmærket godt se det praktiseret, at en Doctor medicinae gav sig til at docere Teologi, der er intet i Vejen i saa Henseende, en Mand, der har erhvervet Doktorgraden, kan docere hvad som helst og gøre det, under hvilken Form han vil, han kan anlægge sit Foredrag polemisk eller anlægge det rent oplysende —, saa maa Universitetets Ledelse, naar man kræver af den, at den skal holde god Tone og sømmelig Orden, og naar man kræver for alle Universitetets Forelæsninger, at de skal værnes i Kraft af, at det er Videnskab, der fremføres, ogsaa have Ret til at vende sig med et Krav til Docenten, til Forelæseren. Jeg kunde derfor tænke mig ikke alene, at der i Anledning af det forefaldne af Universitetets Ledelse vilde blive taget Forholdsregler mod en Gentagelse, men ogsaa, at man tog under Overvejelse, hvorvidt de nuværende Forhold overhovedet gør det muligt for Universitetet i alle Tilfælde at opretholde god Orden og Tone i Auditorierne.

Den ærede Forespørger ønskede, at man for Fremtiden skulde komme bort fra, at Universitetets Døre stod aabne. Maa jeg hertil først bemærke, at det er egentlig ikke rigtigt, som den almindelige Opfattelse vistnok er, at Universitetets Døre staar aabne. Det afhænger af Docenten. Han kan begrænse sit Audi-

torium; han kan anmelde sin Forelæsning som kun for studerende eller for dem, han udstyrer med Adgangskort. Jeg vil meget nødig være med til at opfordre vore Universitetslærere til at gøre Adgangen til Universitetets Høresale besværlig. Jeg vil tværtimod udtale det Ønske, at vort Universitet i stigende Grad maatte kunne benyttes ogsaa udenfor de studerendes Kreds. Det er klart, at naar et Optrin som det, der skete forleden, forefalder, skyldes det, at der er Adgang til Offentligheden, at tilfældige Personer kan give Møde og i Anledning — som i dette Tilfælde — af en tidligere Forelæsning give deres Mishag og Bifald til Kende. Men her synes jeg, man maa overlade til Universitetet og til de Personer, Mænd og Kvinder, som Universitetet giver Ret til at tale fra Universitetets Katedre, selv at sætte Grænsen for, i hvilken Grad, i hvilken Udstrækning Offentligheden skal have Adgang eller ej. Jeg finder det brutalt, hvis det virkelig har været Hensigten fra deres Side, der vilde give deres Mishag til Kende overfor Dr. Simonsen, at hindre ham i at komme til Orde. Sligt maa der altid nedlægges en bestemt Protest imod.

Naar da Forespørgselen gaar ud paa: Hvad vil Ministeren foretage sig i Anledning af det forefaldne, vil jeg herpaa svare, at jeg agter ikke at foretage mig noget udover, hvad jeg her har oplyst. Jeg har sat mig i Kundskab om, hvad man fra Universitetets Side er betænkt paa at foretage sig i Anledning af denne Sag, og jeg vil foreløbig betragte det Optrin forleden som noget enestaaende, noget udenfor Regelen, noget, vi ikke har kendt herhjemme før. Vi har nok kendt til Uroligheder paa Universitetet tidligere under videnskabelige Forelæsninger. Man har endog i Mands Minde oplevet, at en Mand, som havde erhvervet sig jus docendi, altsaa Ret til at forelæse paa Universitetet, er blevet modtaget af Auditoriet med den Vise, der begynder saaledes: At Slyngler hæves til Ærens Top, men man kender ikke, at en Foredragsholder paa Universitetet ligefrem er blevet hindret i at komme til Orde.

Jeg skal altsaa svare de ærede Forespørgere derhen, at jeg mener, at Universitetet har givet til Kende, at det vil vide at træffe Foranstaltninger mod en Gentagelse af det foregaaende Optrin paa den Maade, det finder fyldestgørende og foisvarlig.